

D'ISRAEL A COLÒMBIA

UN COMENTARI SOBRE EL TERRORISME I LA LLUITA DELS POBLES

Pedro Cepeda

Agost, setembre i novembre de 2006

www.farc-ejercitodelpueblo.org

I

L'actual ofensiva sionista contra el Líban i Palestina, així com la guerra contrainsurgent a Colòmbia, són casos exemplars de l'ús del terrorisme d'Estat contra pobles que rebutgen la imposició de polítiques colonials, imperialistes i negadores dels drets socials i humans.

Com a resposta a aquest terrorisme, que en ambdós casos ha estat utilitzat sistemàticament durant dècades, tan l'Estat israelià com el colombià enfronten la legítima resistència armada d'organitzacions que representen el decor i la voluntat patriòtica de milions d'oprimits.

Tot i així, els defensors de la barbàrie sionista i del feixisme crioll colombià han tractat d'encobrir ideològicament la naturalesa criminal de les seves doctrines i pràctiques militars/paramilitars. Conforme a aquest propòsit, anomenen "terrorisme" a la lluita dels pobles i "combat al terrorisme" a la contrainsurgència i les guerres d'ocupació.

Aquesta retorçada lògica, que en el seu moment va ser utilitzada pels nazis, no té sustent històric, ni racional, ni molt menys moral. La seva funció és fer que prevalgui el dret del més fort (dominació, extermini, saqueig) i negar el suprem dret dels pobles a rebel·lar-se contra els seus opressors.

Les calamitats que es cometen en nom del "combat al terrorisme" parlen per sí mateixes, destacant principalment els assassinats massius i el desplaçament forçat de civils, així com la destrucció indiscriminada d'infraestructura no militar i l'avassallament de cultures i formes d'organització social no occidentals, com passa amb l'holocaust àrab a Llevant i amb la guerra a "l'enemic intern" a Colòmbia.

L'historial dels Estats israelià i colombià, revela, a més, que ambdós han utilitzat deliberadament el terrorisme i que inclús han rebutjat els esforços de la comunitat internacional per condemnar-lo i prevenir-lo. En aquest terreny, la conducta d'ambdós Estats és calca i còpia de la de l'imperialisme nord-americà, que ha estat la seva principal font de subministrament d'armes, cobertura propagandística i recolzament polític, diplomàtic i financer.

Així, per exemple, al 1962 el govern de John F. Kennedy va enviar a Colòmbia una missió militar encapçalada pel General de les Forces Especials William Yarborough, qui va recomanar al govern colombià "permetre que les forces de seguretat executin activitats paramilitars, de sabotatge i/o terroristes contra comunistes coneguts". Des d'aleshores, les forces de seguretat de l'Estat colombià executen activitats terroristes en nom del "combat al terrorisme".

Per altra banda, al desembre de 1987, l'Assemblea General de la ONU va adoptar, quasi

per unanimitat, una resolució contra el terrorisme. Estats Units i els seus còmplices sionistes van votar en contra perquè, entre altres coses, la resolució reconeix: "(...) el dret inalienable de tots els pobles sotmesos a règims colonials i racistes i a altres formes de dominació estrangera a la lliure determinació i la independència, defensant la legitimitat de la seva lluita, especialment la lluita dels moviments d'alliberament nacional (...)".

Com es veu, ni l'Estat israelià ni el colombià tenen moral per dir què és "terrorisme" i què és "combat al terrorisme".

II

A més del seu històric paper com a opressor dels pobles àrabs, l'Estat sionista d'Israel s'ha caracteritzat per col·laborar diplomàtica i militarment amb les potències imperialistes, particularment amb els Estats Units, en ares de reforçar el sistema de dominació mundial capitalista i d'imposar els putrescents valors de la civilització occidental als pobles d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina.

Com a resultat d'aquesta col·laboració, Israel s'ha convertit en còmplice i promotor del terrorisme internacional.

Als anys 80, per exemple, EUA va patrocinar una guerra contrainsurgent a Nicaragua per impedir la consolidació del govern sandinista. Donada la magnitud dels crims comesos pels mercenaris finançats per Washington, la Cort Mundial, la Cort Internacional de Justícia, l'Assemblea General i el Consell de Seguretat de la ONU van condemnar a EUA per terrorisme i el van cridar a respectar el dret internacional.

En aquest cas, Israel va recolzar el terrorisme d'EUA i va votar dues vegades contra les resolucions de l'Assemblea General de la ONU. Més encara: l'Estat israelià va participar directament en l'entrenament de la contra nicaragüenca a Hondures i Costa Rica, països on l'oficial israelià Yair Klein va impartir cursos per a mercenaris al 1987.

Una altra modalitat sionista de promoció del terrorisme és l'entrenament de personal militar i paramilitar a Israel. Un dels Estats que més li deu a aquesta escola israeliana és el colombià, les forces armades i esquadrans de la mort del qual han sorprès al món pel sadisme i la brutalitat amb les que emprenen la guerra a "l'enemic intern".

Al 1983, Carlos Castaño, un dels més sagnants paramilitars colombians, va rebre entrenament militar a Israel, i a dir d'ell mateix al llibre *La meva confessió*: "D'allí vaig venir convençut de que és possible derrotar a la guerrilla a Colòmbia". (Notable semblança de conviccions amb el president Álvaro Uribe Vélez).

A més, entre comentaris d'admiració al "poble de Déu" per "la fermesa del seu sionisme" i perquè "sempre ha viscut en guerra i (...) ha estat en funció de defensar-se, envair i guanyar territori", Castaño revela en el citat llibre que en el curs "562", d'un any i quatre mesos de duració, "vam estudiar geopolítica, (...) us psicològic d'operacions. Vam rebre xerrades sobre el negoci de l'armament al món (...) rebia instrucció en estratègies urbanes, com protegir a un personatge, com li maten a un el protegit o com ha d'executar-se, si és el cas. Vam aprendre a bloquejar un carro blindat i utilitzar les granades de fragmentació per trencar entrant a un objectiu, practicarem amb llançagranades múltiple i entrenarem per donar cops encertats amb RPG7, o introduir el projectil d'un obús per una finestra. Cursos complementaris de coneixement sobre terrorisme i antiterrorisme, mires

nocturnes i paracaigudisme, inclús vam aprendre a fabricar explosius manuals”.

D'altra banda, a Israel, Castaño “compartia amb amics oficials i sargents” de les forces armades oficials, “els homes del Batalló Colòmbia”, com el “coronel de l'Exèrcit Alfonso Martínez Póveda”.

Aquestes “confessions” de Castaño, que ratifiquen cínicament les evidències recollides durant anys per organitzacions socials i de drets humans, en el sentit de que existeix una unitat orgànica, doctrinària i operativa entre els paramilitars i l'exèrcit colombià, permeten afirmar que el terrorisme d'Estat a Colòmbia també és imputable als mentors sionistes del “combat al terrorisme”.

Però, no només Castaño va ser entrenat a Israel, també Salvattore Mancuso, un altre dels caps del paramilitarisme colombià, va rebre ensinistrament en aquell país.

A més, al 1987, 16 entrenadors militars israelians i alguns britànics van impartir un curs de 45 dies a Colòmbia, a la finca “La Cincuenta”. Allí va ser on Carlos Castaño va conèixer a Yair Klein, el mateix oficial israelià que després va entrenar a la contra nicaragüenca i de qui el paramilitar colombià va aprendre un dels principis de la guerra bruta: “No tinguis por de que t'anomenin mercenari si ets mercenari d'un Estat; als Estats s'ha de defensar-los amb la Constitució i per fora de la Constitució”.

Sobre aquest episodi, el periodista Hernando Calvo Ospina, de Le Monde Diplomatique, brinda la següent informació:

“Al 1987, amb el vist-i-plau governamental, gremis econòmics, terratinents i narcotraficants van contractar a l'empresa israeliana de seguretat Hod He'hanitin (Spearhead Ltd) per entrenar paramilitars. Quarters militars i terrenys de la Texas Petroleum Co. van ser utilitzats per ex alts comandaments de l'exèrcit israelià i del Mossad, així com ex comandaments del SAS britànic, per tal efecte. Aquests mercenaris van ensenyar tècniques terroristes i antisubversives amb les quals es van “netejar” les zones bananeres i petrolieres de “sospitosos” de recolzar a la guerrilla”.

“Entre 1987 i 1989, els “graduats”, amb el recolzament logístic de l'exèrcit, van realitzar unes 40 massacres de camperols. La capacitat operativa es va demostrar en l'assassinat de tres candidats de l'esquerra a la presidència (Jaime Pardo Leal, Bernardo Jaramillo i Carlos Pizarro), i del liberal Luis Carlos Galán. El govern d'Israel va negar l'extradició dels mercenaris a la justícia colombiana”.

Per si fos poc, Israel és, en l'actualitat, un dels principals proveïdors d'armes de l'exèrcit i la policia colombiana, que utilitzen rifles d'assalt M-16 i Galil (del mateix calibre), la patent dels quals pertany, respectivament, a les indústries militars nord-americanes i israelianes. Aquestes últimes, inclús van muntar una fàbrica de fusells Galil a Bogotà, on es manufacturen totes les peces de l'arma excepte el fusell, que s'importa d'Israel.

Els paramilitars colombians també han aconseguit armament amb proveïdors israelians. Al maig de 2001 es va conèixer que la companyia israeliana GISRA, amb seu a Guatemala, va enviar a Colòmbia tres mil fusells AK 47 i 2.5 milions de caixes de municions per abastir a grups “d'autodefenses”.

No hi ha dubte, reiterem, de que l'Estat israelià, el mateix que el colombià, són còmplices i promotors del terrorisme.

III

Un tema freqüent, tan en el conflicte social i armat colombià com en la lluita de palestins i libanesos contra la ocupació israeliana, és la qüestió dels presoners de guerra. En els tres casos, dita qüestió té característiques comunes relacionades amb un assumpte de fons: la negativa dels Estats colombià i israelià per reconèixer el caràcter bel·ligerant de les forces político-militars a les que enfronten.

Atrinxerats en el discurs del “combat al terrorisme”, i passant per damunt del Dret Internacional -que estableix deures i drets per les forces bel·ligerants en els conflictes armats-, ambdós Estats desenvolupen veritables guerres d'extermini, en les que no hi ha lloc parlar de presoners de guerra i molt menys de canvi de presoners entre forces bel·ligerants.

Álvaro Uribe Vélez, el president de Colòmbia, acaba de donar una mostra més d'aquest militarisme “antiterrorista”. Sense cap justificació, sinó més aviat amb una coartada insostenible, Uribe va avortar la possibilitat de realitzar el canvi de presoners entre el seu govern i les FARC-EP, i va prometre novament que rescatarà “a sang i foc” als presoners de guerra en poder de la insurgència.

Darrera de tal postura hi ha un càlcul infame, basat en el criteri de que és possible derrotar militarment a les FARC sense reconèixer el seu caràcter d'oposició política i sense canviar gens les injustícies socials que prevalen a Colòmbia i que són la causa fonamental del conflicte.

Amb aquesta mateixa intencionalitat d'extermini actua el sionisme, evadint deliberadament solucions incruentes (polítiques, diplomàtiques, humanitàries) i escalant artificialment la seva despietada agressió colonial contra els pobles àrabs.

La recent invasió al Líban, perpetrada amb un descomunal excés de violència per l'exèrcit israelià, va ser precedida per una massiva agressió sionista contra el poble palestí. Aquesta última va ser presentada per Israel -que havia rebutjat una proposta de canvi de presoners de guerra- com una expedició per “rescatar” al soldat Giulad Shahit, “segrestat” per “terroristes”.

Comentant aquesta situació, el periodista Miquel Montserrat va escriure l'article “Drets de bel·ligerància i camins cap a al pau”, en el que explica clarament la postura israeliana davant el tema dels presoners de guerra. Vegem:

“Per a Israel no hi ha 'presoners de guerra', només delinqüents, terroristes i col·laboradors amb els terroristes”.

“Quan alguns soldats israelians són capturats per grups palestins, el govern israelià no parla d'ells com a 'presos de guerra', tot i ser aquest l'estatus que més protecció podria donar-los, faria més difícil que siguin assassinats i facilitaria millor el seu alliberament mitjançant un canvi. El terme utilitzat és 'segrest', i els seus captors són 'segrestadors', el que oculta que fer presoners als soldats enemics en un conflicte bèl·lic és un acte de guerra habitual sotmès a lleis internacionals. La patrya del 'segrest' serveix per tancar tota porta a la negociació, que, en tals termes, seria entesa com a cessió a un xantatge. I, més greu encara, serveix per excusar una escalada bèl·lica contra la població civil de

Gaza, que inclou greus crims de guerra”.

El discurs de l'actual govern colombià podria descriure's amb idèntiques paraules, doncs també Uribe i els seus funcionaris parlen de “secrest”, “terrorisme” i “col·laboració amb el terrorisme”, com si el conflicte social i armat a Colòmbia fos un simple assumpte de seguretat pública i com si la rebel·lió fos equiparable als delictes comuns.

Tot i així, aquesta burda retòrica no ha sigut tan eficaç com voldrien els seus propagadors. Ni l'Estat israelià ni el colombià han aconseguit impedir que els pobles reconeixin el caràcter bel·ligerant de les seves organitzacions patriòtiques i revolucionàries.

A més, ambdós Estats s'han vist forçats, en ocasions, a canviar la seva postura davant al tema dels presoners de guerra, amb la qual cosa es reafirma que el “combat al terrorisme” només és una gran coartada per fer guerres contrainsurgents i d'extermini.

Com a exemple d'això anterior, val la pena recordar que el 30 de gener de 2004 la organització libanesa Hezbollah i l'Estat d'Israel van dur a terme una operació d'intercanvi de presoners. En ella, els patriotes libanesos van entregar al coronel Elhanan Tannenbaum i les restes mortals de tres soldats israelians, i, per la seva part, els sionistes van entregar a 420 presoners palestins, 23 libanesos, 12 àrabs de diferents nacionalitats, un alemany i 59 cadàvers de guerrillers palestins i libanesos.

Aquest canvi de presoners va ser pactat amb Hezbollah per Ariel Sharon -un dels més sagnants caps sionistes-, qui no va poder contenir l'exigència de palestins i libanesos, com tampoc va poder aixafar l'heroica resistència d'aquests pobles.

Álvaro Uribe Vélez, que és un dels més sagnants caps del feixisme colombià, tampoc podrà impedir que la lluita pel canvi es faci més forta, i molt menys podrà aixafar l'heroica resistència del poble de Manuel Marulanda Vélez.